

tigere Forretninger i Apoteket, navnlig i Recepturen, kan dette let blive paa Beføstning af Ekspeditionens Nøjagtighed og Paalidelighed. Et altfor stort Antal Disciple paa et Apotek kan derfor som Regel ikke anses for heldigt. Heller ikke Medhjælperklassens Medlemmer frembyde alle den samme Garanti, idet de saakaldte examinati, som ere midt i deres Uddannelse, i Henseende til Dygtighed i Reglen ikke kunne betragtes som staaende lige med Kandidaterne, der have endt deres Uddannelse. At arbejde alene med examinati eller med flere examinati end Kandidater, kan derfor heller ikke anses for heldigt. Kommissionen skal derfor foreslaa, at det bestemmes, at der paa de større Apoteker — og i saa Henseende turde det være heldigt at sætte Grænsen ved de Apoteker, hvor Gennemsnittet af Bruttoomsætningen i Receptursalget i de sidste 3 Aar har beløbet sig til mindst 7,000 Kr. — skal være mindst en Kandidat, at Antallet af examinati overhovedet ikke maa være større end Antallet af Kandidater, medmindre der findes færre Disciple end ellers tilladt, jfr. straks nedenfor, i hvilket Fald der for hver Discipel, der mangler i det tilladte Antal, kan findes en examinatus mere end efter Hovedreglen, at Antallet af Disciple paa et Apotek ikke maa overstige Antallet af eksaminerede Medhjælpere, — dog at et Mindretal (Benzon, Hansen, Hempel og Strøberg) ønsker Bestemmelsen herom affattet saaledes, at der efter Ordet „Medhjælper“ tilføjes: „saaledes at Apotekeren selv regnes som en Medhjælper“, — og at Apotekeren eller Medhjælperne ikke maa lade Disciplene paa egen Haand udføre de vigtigere Forretninger i Apoteket, særlig i Recepturen. Med Hensyn til Discipeltallet kunne Forholdene dog undertiden medføre, at der kan være Anledning til at fravige det anførte Paabud. Dette gælder navnlig i København, hvor paa de større Apoteker Forretningsvirksomheden, derunder ikke mindst Haandhøbsalget, ofte koncentrerer sig paa bestemte Tider af Dagen, og hvor der af denne Grund kan være Trang til et større Antal af yngre Medarbejdere. Af Hensyn hertil foreslaas det, at der gives Justitsministeriet Myndighed til at samtykke i Fravigelser fra det med Hensyn til Discipeltallet foreslaaede Paabud.

Til disse Paabud maa der knytte sig visse Straffebestemmelser for Overtrædelse af Paabudene. Med Hensyn til Paabudet om den fornødne eksaminerede Medhjælp har der som ovenfor anført i de siden 1859 udfærdigede personlige Apotekerbevillinger været optaget en Klausul om, at Ikke-Dybskyldelsen af Pligten til at have eksamineret Medhjælper medførte Bevillingens Fortabelse, altsaa som en uudeblivelig Følge. Kommissionen vil imidlertid anse det for tilstrækkeligt, at det bestemmes, at Justitsministeren, hvis det herhen hørende Paabud overtrædes, kan erklære den Apotekeren meddelte Bevilling forbrudt, dog saaledes, at Apotekeren paa samme Maade som ovenfor, hvor der var Spørgsmaal om Overtrædelse af Forbudet mod Vortforpagtning, har Udgang til Retsfags Anlæg. I Forbindelse dermed kunde det derhos fastsættes, at Justitsministeren iøvrigt for Overtrædelse af de anførte Paabud kan ikende Bøder, der tilfalde Afgiftsfonden.

d) Det eventuelle Lovforslag bør derhos indeholde en udtrykkelig Bestemmelse om, hvilke Forordninger der stilles til den, der paa eget Ansvar antages til at bestyre et Apotek.